

En prenem bona nota

Dissabte, a l'hora de rebre el canvi de la premsa local, tinguèrem un sust que encara ens dura. A la Redacció de LA VEU restàrem consternats, esblaimats. «Empordà Federal», que mai de la vida se'ns posa a la boca ni al periòdic ni als que per a ell senten simpatia, s'ocupava en un editorial a dues columnes de la nostra VEU. Cuitàrem a prendre aspirina i ens atrevírem a llegir l'article que porta el seriós títol de «Què ho sapiga «LA VEU». Encara no érem a la meitat que ja les cames ens tremolaven. En acabar-lo, un suor fred ens inundava front i cara. Seria veritat? Havíem incorregut en les iras del Júpiter tonant? S'equivocava tot Figueres quan qualificava el setmanari de la F. R. S. de mestre en les campanyes personalistes, en «chantagista» de la calúmia contra tot aquell que li fa nosa, en enllotador de ciutadans que no han fet altre mancament que no enrolar-se en el seu partit explotador de la República i de la Ciutat? Perquè miren quines coses arriba a dir i quan ell ho fa, tan sabiàs, tan opulent i comedit, les seves raons tindrà:

En el seu número darrer—«Empordà Federal» parla naturalment de LA VEU—l'atac és encara més a fons... És, senzillament, tot un enfilall d'infàmes contra uns homes del nostre partit, personalitzant cruament, assenyalant noms...»

Ens hem quedat de pedra. Nosaltres que creíem que d'això de personalitzar cruament i cuitament, assenyalant noms, en tenia l'exclusiva «Empordà Federal».

«...Els homes de LA VEU DE L'EMPORDÀ—continua més avall—en comptes de seguir puntualment aquelles doctrines d'amor i de fraternitat humana—no havíem quedat que el Cristianisme era una explotació i un negoci i l'opi dels pobles?—es deixen emportar per l'odi i pel rancor; que en comptes de perdonar les ofenses, com els deia el Mestre que ells diuen seguir i adorar, ataquen els qui no pensen com ells.»

A nosaltres, ho hem de confessar encara que ens requi, ens ha deixat astorats. Ni vilió tenim per agafar la ploma i entonar el «mea culpa». On s'és vist!.. Atropellar d'aquesta manera els innocentíssims homes d'«Empordà Federal», el setmanari més correcte, més noble, més enlairat, menys personalista que han tirat mai les premses inventades per Gutenberg. Tenen raó: Aquesta conducta de LA VEU no té nom. Ja fan bé de posar-la a la vindicta pública. Atacar-los a ells, a ells que no han publicat mai cap secció de «Espurnes» atacant i calumniant personalment a tots els nostres amics i els qui tenien algun contacte amb LA VEU; ells que mai han dit res del senyor Pascal, posem per exemple; ells que no han al·ludit mai ningú ni en «Converses sota els pins» ni en «Diàlegs d'actualitat»: ells que no han infamat mai a sacerdots com els rectors de Vilabertran i Perelada; ells que no han tingut mai temps per calumniar covardament, a un bisbe com el de Barcelona; ells que no han descendit mai a atacar en la forma menys cavalleresca a les senyores catòliques i no han calunniat mai a les religioses, encara que aquestes siguin les anomenades «franceses»; ells que no han publicat mai cap *piula* retraient favors fets i enllotant grollerament la sotana d'un capellà al qual tributaven tota mena d'elogis quan es creien tenir-lo sots la seva fèrula... Vaja, que no tenim perdó de Déu els de LA VEU d'ofendre a uns anyellets blancs com són els homes de «Empordà Federal».

Però, continuem l'article que s'ho val.

Com és natural, ara les emprén amb l'amenaça:

«Sàpiga «LA VEU» que després de la seva campanya d'insidies i de personalisme, ni ella ni ningú no podrà emparar-se en la lleialtat periodística ni en el compliment de cap deure professional, si el nostre portantveu pren un caire diferent o una actitud nova.»

Ja ho veuen els nostres llegidors. Els de LA VEU som uns *enfangats*, uns *personalitzadors d'atacs*, uns *enllotadors* de conductes exemplars, uns *irracionals*, uns *infames*, uns *innobles*, uns *anticristians*, uns *rancorosos*, uns *calumniadors i difamadors*, uns *egoistes*, *corcats d'ànima*, uns *insidiosos*, que ja «no podem emparar-nos en la lleialtat periodística, ni en el compliment de cap deure professional, si «Empordà Federal» pren un caire diferent o una actitud nova». I, cas de fer-ho, «no podríem titllar-los culpables del bugadeix, perquè, contra la seva voluntat, els hi hauríem arrossegat».

Ja és cas! Veritat que els nostres amics han caigut d'esquena davant d'aquest enfilall de floretes periodístiques contingudes en tan poques ratlles de la proga deulofeuniana?

Però, ai Reina Santíssima!.. Encara vol baixar més avall, malgrat ja no quedà ningú a Figueres sense la nafra de les seves mossegades: *«Hem silenciats molts fets, hem deixat de portar a la llum pública infinitat d'actuacions tèrboles d'homes de LA VEU DE L'EMPORDÀ, del partit polític que defensa i de la religió que diuen sustentar, PERQUE ENS REPUGNA EL PERSONALISME.* (El subratllat és nostre: estem que no ens hi veiem de cap ull). *«I no prometem fer-ho...» Ah! respirem... Pobres de nosaltres i de Lliga Catalana i de l'Església Catòlica, Apostòlica Romana, si dignessin tot el que en saben!... «Som més cristians que els catòlics de LA VEU. Som més lleials, políticament i periodísticament.»*

Això darrer és molt fort, més fort que l'afermat del carrer de Cervantes. I doncs, que és pensaven els detractors?

I bomba final: *«En prengui nota LA VEU i els homes que darrera de LA VEU pensen actuar en l'anònim. Si un dia cansats d'ésser parallamps esdevenim guspira, que s'atenguin a les conseqüències. Ens hi haurien obligat.»*

«He dicho».—Es el final que manca després de la rotunditat sonora de la frase.

Si senyor; tenen raó; i encara que ens pesi l'hem de donar. La raó a un moro i encara que ells siguin laics com el cotxe mortuori, els devem aquesta reconeixença.

Ara, que també estem astorats perquè no sabem per què hem incorregut en les excomunionis dels pacífics redactors del confrare. Perquè dir que el senyor Puig vol tancar la butxaca i que el senyor Pujolà es retirava del Consistori per ocupar un càrrec a l'Hospital i que el senyor Vilar havia anat per aquests pobles de Déu fent demagogia, tal com explicaven les ressenyes del propi «Empordà Federal», i que el senyor Font es creia anar en candidatura, era una cosa tan vella i tan sabuda de tota la ciutat, que no hi havia pena de café, ni taula de casino on no es repetís cada vegada que es parlava d'eleccions municipals. I si això és «traduir un baix pòsit d'irracionalitat incontinuada», com amb guants de pell ens diu «Empordà Federal», ja ens podem amanir, perquè

La insinceritat per norma

Deia «Empordà Federal» del dia 29 de gener de 1933, pàgina 5 columna primera:

«Es amb íntima satisfacció que podem constatar avui l'èxit assolit pel nostre projecte d'homenatjar a l'amic Dr. Ernest Vila. A la subscripció iniciada des d'aquestes pàgines s'hi han volgut sumar totes les classes socials de l'Empordà: l'èxit moral i material ha depassat tots els nostres desigs. L'èxit moral ha estat assolit, en veure en una mateixa llista elements de tots els partits i de totes creències que han deixat superar les seves particulars maneres d'ésser pel culte a la noble ciutadania encarnada en l'altíssima figura del nostre homenatjat».

Si la insinceritat, com s'ha palesat ara d'una manera evident, no hagués presidit la iniciativa d'aquest homenatge, ¿on millor que a la Casa de la Ciutat pot fer-se pràctica aquesta ciutadania exemplar que encarna el Dr. Ernest Vila? I cas d'ésser convenient que persones així de prestigi vagin a posar pau i harmonia a les discussions comunals i a portar alenades de progrés i convivència al Municipi, ¿quines forces havien de portar-li, les que han ofès els sentiments més vius de la seva consciència cristiana o aquelles representatives d'un sentiment polític i religiós amb els quals es troba identificat aquest representant de «la noble ciutadania» que és el Dr. Ernest Vila?

* *

També fa escarafalls ridículs, a manca de raons per solidar la seva candidatura, pel fet d'haver estat inclòs en la candidatura de «Unió Ciutadana» un ex-alcalde de la Dictadura.

Insinceritat i més insinceritat.

«Empordà Federal» no vol recordar el gest dels seus concellers «acatant» aquesta Dictadura amb tal de no deixar els càrrecs i menys vol recordar que aquest ex-alcalde fou enlairat a aquest lloc per una clara manifestació del poble figuerenc quan, havent rodejat de simpatia i afecte el taüt del malaguanyat alcalde de la Dictadura senyor Ramon Bassols, expressà el seu desig de que continués, com així fou, presidint els destins de la ciutat la comprensió i l'amor a les coses nostres, i no la incapacitat i la barroeria.

Hi ha retrets que les persones solvents no els poden fer sinó posant-se la grollera carota de la insinceritat.

* *

«Si guanya la Lliga, tornarà a haver-hi guerra al Marroc i els vostres fills, dones figuerenques i empordaneses, aniran a vessar llur sang a les maleïdes terres africanes».

Així deien els homes de l'Esquerra des de cartells i des de les columnes d'«Empordà Federal».

I bé: la Lliga ha guanyat i no hi ha hagut guerra al Marroc; però en canvi hi ha hagut guerra a Espanya i a Catalunya, moguda pels anarquistes de la F. A. I., antics aliats de l'Esquerra i d'En Macià. I el resultat han estat 180 morts, pel cap baix i un milenar de ferits, alguns ben aliens a la lluita, com els viatgers del «tren sevillano».

* *

Quan hom parla amb insinceritat, fàcilment ensenya l'orella.

Ponderava «Empordà Federal» del dia 2 d'aquest mes la tasca sanitària de l'Ajuntament i deia, estargit en negretes ben visibles:

«L'any 1923 per cada mil habitants en la nostra ciutat ne morien 20, l'any 1932 per cada mil n'han mort 13. Durant deu anys l'obra sanitària de l'Ajuntament ha salvat la vida a més de mil ciutadans».

Tot està molt bé sinó que ha tingut un petit oblid el redactor de la nota inspirada per la insinceritat.

I l'oblid és que durant aquests deu anys que esmenta, els homes de l'Esquerra de Figueres solament han governat dos anys.

estem disposats a reincidir sempre que faci falta.

En resum: Prenem bona nota de la queixa d'«Empordà Federal» i li agraïm amb un consell que sempre val alguna cosa: Si és cansa de fer de «parallamps», per nosaltres que no quedí; pot sentar-se quan vulgui. Ara que si vol fer de «guspira», amb el temps que ja porta fent de «espurna» i de «piula», endavant les atxes; però no oblidí que els que calen foc al paller moltes vegades en surten amb quelcom més que la cúa cremada.

BANCA ARNÚS

Sucursal de Figueres

Esgotant-se el 1.º de gener vinent els cupons del títol dels

Deute Perpetu 4%. Exterior posem els nostres serveis a la disposició de tots els interessats per a gestionar el canvi per nous títols amb cupons.

En venda S'hi troba un graner de fusta amb set departaments. Informaran en aquesta Administració.

ESPORTIVES

Billar

Resultats del Campionat Social de Billar Club Figueres.

5.ª Categoria: Trias 100—Bonavia 34; Tallada 100—Copa 87; Costa 100—Tutau 82; Trias 100—Vila 73; Bonavia 100—Tallada 64.

Aquests resultats són els compresos entre les dates 7 al 14 del corrent, amb la puntuació següent:

Trias, 3 punts, Copa. 2 Vila, 1 Costa, 1 Bonavia, 1 Tallada, 1 Tutau, 1.

El millor promig assolit fins avui l'obté en Trias (2'70) i la millor tacada Costa (15).

BANC DE FIGUERES

de Ll. Vergés Vilanova

Acabant-se en primer de gener els cupons de les lamines del Deute 4.º Exterior, aquest Banc fa avinent que ja accepta els títols per el canvi corresponent.

Ademés posa en coneixement de la seva distingida clientela i del públic en general que paga tots els cupons de 1.º de gener de tots els deutes de l'Estat.

— Vi de l'Empordà

No deixeu d'adquirir-lo a l'acreditada Botiga de Queviures de Manuel Juncà al carrer Alt de Sant Pere, n.º 13, on el podreu adquirir a bon preu i d'absoluta garantia i confiança.